Vihar előtt

Véresre sírt szemek minden könnyében,
kábult ásítás záróakkordjaként
választja ki pupillám a kéjes fényt,
mely belőled árad, elcsábít engem.

Nem a füves réten játszó gyerekek
agressziv tusája mozgatja tollam,
ahogy elhullnak és fekszenek holtan,
hanem távoli, elsöprő fergeteg!

Dörögve tombol pár mérföldre innen,
hol lelkem kincsét gügyögve hintem.
Épp fekete öltönyt, ünnepi díszt ölt.

Ha a Nap fénye lenne a szerelem
(Örök! Tiszta! Vakító! Érdektelen!),
műanyag gyöngyeim nem innád be, Föld!

Kronosz

Pattanásig nyúlnak a kötélidegek,
s mögöttük a lángoló bambuszligetek
sűrűjében az elégő, árva pandák
keserves halálsikolyait nem hallják.

Csendes a sötét, míg hajnalpír nem marja,
messzi ciripelés az állatok hangja.
A tűz nyomában kiapad a vidámság.
Reménykedhetsz ugyan, senki sem vigyáz rád.

Inkább eltaszítanak, meg is taposnak,
ha engeded, percről percre és nap mint nap.
Szívünkben pillanatnyi örömünk csupán
egy kis szuvasodás az idő vasfogán.

Sóhaj

Felsikolt a tüdő a bordák között,
és az így átmelegített lehelet
panaszolja búsan el, hogy nem lehet
az enyém a kedves, mert elköltözött.

Nyíló torkom marja a sós levegő,
tekintetem már a többit pásztázza,
s virul érzékeim buja násztánca,
mikor rám talál egy édes szerető.

Ha kitartasz megosztozunk a sorson,
forró könnyeidet magamban hordom,
mert az ígéret számomra szent dolog,

de nem értetted mennyire szeretlek,
pedig én mindig kiálltam melletted.
Kívánom hát, hogy nélkülem légy boldog!

(Lét)sík

Táncolj által a végtelen penge élén!
Mily széles! Elférünk rajta mindannyian.
A szakadékban, körül néha jég rian,
mikor indulat tolul az elme mélyén.

A bódult ritmusra kapkodó léptek
logikáját sérti szavaim ereje.
Messzire repül haragom gerelye,
lényegébe fúródik bele a létnek.

Mozgó célpontba ver éket a gondolat,
összezagyválja az önfeledt táncokat,
és a talpba máris belemar az acél.

Ha eldobom a vezető fonalat,
hogyan találom végre meg magamat?
Közeledik, s egyre távolodik a cél.

Elháló üstökös

Betöltötted az eget mámor-fénnyel,
sodort az erő, és a merész képzelet,
de szárnyak nélkül csak nem repülhetek,
felugrom, és feneketlen szakadék nyel el.

Fakó valóság! Legyűrted a vágyat,
melynek bömbölését átjárta a hit,
hogy egyszer eljuthat az ablakodig,
de be kell látnom, rossz irányba rángat.

Gyökeret vert lábbal lesem, hívsz-e még.
Minek? Hisz úgysem lehetsz az enyém,
a végtelen kozmosz mélye vár rád.

Akad annyi erőm még, hogy eldobjalak,
vagy tapadsz, mint a talpamra a salak?
Kacéran ringatod tüzes csóvád.

Kudarcod krónikája

Kis kagylóhéjaim közül kacéran kikémlelek,
kárhoztatva a körülvevő komor képzeteket.
Könyörögve kérem kegyetlen karmaid és kezed.
Kérni? Kár. Kiabál, ki kihátrál. Ki kell küldeni!
Ki koronát készittetett kobakjára, kergeti,
kicsinyes kábulatban, káromkodva, ki kiveszi
kezéből. Korcs káprázatok, kapaszkodó kés-kacsok,
kínzó kételyek, kényelmetlen, kongó karcolatok,
keresztezik kárörömmel kibélelt kész kudarcod.

Enyésző csendélet

Gondosan összeszedett, szép gyümölcskosár,
maradék már csak, oda a szent alkalom.
Ott marad úgy, ahogy elhagyta csalfa nyár,
s elenyész bűzösen a kopott asztalon.

Ám lehet üdvös a sors? Elrepült a dús
öröm, arcátlan avar emészt életet.
Ellepi undorom. Árván halott a hús,
üveges létbe fagy, eloson, tévelyeg.

A guru

A szorongás megfojtja a kételyt,
megzavarodott a megismerés.
Ő magabiztosan mindent felfejt,
és tükrében hazug a józan ész.

Szép, magasztos egyesülésünket
megrontja az anyagias világ,
amely soha-soha el nem enged,
amíg csakis a szemünk, ami lát.

Körülöttünk minden ellenség lett,
nem értik, mit a lélek kiabál.
Megváltásunk az utolsó, nagy tett,
jutalmunk pedig a mesés halál.

Ébredés

Ordít a pillanat, gerince törik,
édes hajnal tesz pontot éjszakára,
s repít el fejemtől forró párnámra.
Képei sem kísértek, csak a hídig,

melyen még átérek a valóságba,
de az álom rajta sosem kelhet át,
csak ha kék tenger habjába villám vág,
mert másképp a homályt elhagyni gyáva.

Fekszem, tehetetlennek érzem magam,
mintha külön életet élne agyam,
titkon, mikor épp nem befelé nézek.

Amitől megijedtem, elrejtőzött,
beborította fejemben az ős köd,
melyben elmerülni érte, úgy félek!

Titkom mérge

A függöny mögött tétován várom,
hogy kezdődjék végre az előadás,
melyben ha terv szerint járunk el,
értelmet nyer az eltöltött idő,
és beigazolódik minden számítás,
mert önmagára lel benne a játék,
amíg derékba nem töri a halál.

Áradnék

Öleset harapok a hajnal széléből,
szájpadlásomon őrzöm édes illatát.
A sok lusta árnyék, mind nyújtózva rám dől,
a napkorong vízben találja meg magát.

Eljön a reggel, és a forma megtelik.
Kinevet az öröm. Kinevet a bánat.
Mit felépítettem nagy gonddal reggelig,
egy pillanattal sem éli túl a vágyat.

Még!

Játékosan csiklandoztuk egymás figyelmét,
hosszan lestelek, úgy vettem észre, hogy nézel,
de azt, hogy ez mit jelent, nem értem fel ésszel,
céltalan gyönyörűségemre kerestem még
tekinteted tenger-széles varázstengelyét,
melyet bárki ijesztően boldogan néz el,
töltődve a végtelen séták szellemével,
mert kísértésük megbabonázza az elmét.

A szem meg a nyelv együtt támad, elbűvölnek,
felkorbácsolják érdeklődésünk ritmusát;
csilingelő hangodba brummogva szakad át
létem rákpáncélja, reped, ahogy felpörget,
– „beléd szerethetnék" –, szelvényei eltörnek,
szakad az összes általam eddig ismert gát,
gondolkodás nélkül Neked adja át magát,
s csak remélhetem, hogy vulkánkürtőd nem öl meg.

Ajkainkon izzik egymás buja öröme,
amelytől felrobbanunk, akárcsak egy gránát,
s mikor a fájó kéj megfeszíti rabláncát,
előáll a koldus szenvedély puskacsöve,
egyre szűkült már textilből épült börtöne,
szikra-tekintet övezi szabadulását,
ahogy szelíden örvénylő, vad vágyunk áthág
rajtunk, így parancsolja pusztító ösztöne.

Ész és idő megáll a selymes alagútban,
nincs többé ág, nincs szoba, csak sikoltó parázs,
emésztő lendület meg sodró égszakadás,
s hűs-meleg színek kavalkádján barangoltam
keresztül a hullámzó, tiszta tudatomban
Hozzád, hátamon a beszűrődő fény-palást
patakokban olvad, véletlenül meg ne lásd,
hogy zakatoló szívem rég a torkomban van.

A szigorú hajnal még extázisban talál,
bőröd bársonya egyszerre simul és tapad,
ahogy magamba szívom göndör, szőke hajad
a rabul ejtő illattól összefut a nyál
– „még, még, még" –, felkorbácsolt lelkem így kiabál,
nem érhet véget ez a feszített pillanat,
remegve bízom benne, örökre ott marad,
datolya fagylaltban a forró merőkanál.

Smaragdillat

Lázas munkánk sós gyümölcsei
igazgyöngyök bőrünk bársonyán.
Testünk a másik vágyát lesi,
olyan simán, mintha álmodnánk.

Csontig hat` az öröm, a hiány,
a kimondhatatlanba kóstol
minden pillanat, üvölt, zihál,
de édes, mint a tiszta ábor.

Fénysebességünk csigalassú
hullámon lovagló olajág,
melyet felkap egy büszke hattyú,
s iszom szemed smaragd illatát.

Aranyitató

Felgyújtasz, elaltatsz, aztán elölről kezded,
felszínünk nagy sebességgel összeütközött,
azóta buzgón áldok minden egyes percet,
egy szem homok sincs a fogaskerekek között.

Tekinteted szivárványát felkapta a szél,
pupillád vetítővászon-szélesre tártad,
ahogy kimondtad azt a szót. Mondd csak, nem féltél?
Kimondod és észreveszed, máris megbántad.

E pillanat lett a kincsem, így számolgatom,
alkalomról alkalomra egyre többet ér,
és benne vagyok, mint gyémántban a szénatom,
vagy búbos kemencében a forró, friss kenyér.

Leszek örökké kirakhatatlan kirakó,
légy` kakaskirálynak öntött aranyitató!